

KÄLLBACKEN

(En krönika från Gunnarskog)

Han var liten till växten och skrumpen i synen av vinterns kyla och sommarens sol. Han verkade morsk med de buskiga brynen, när han satt i sitt kök på sin farfarsstol.

Hans gård var liten och tegarna magra, men Källbacken klagade inte ändå, och Källbackens kossor var långt ifrån fagra och hästen var gammal, men han kunde gå.

Den karlen och hästen var lika i hågen: De hatade allt som hastade fram, i staden de svor över stänkande tågen, och tävling i trav var för dem en skam.

En dag for bonden till Arvikastaden, och där fick han plats som lantpostiljon. Han var stolt som en kung vid sin hemfärd i raden av landsmän, en var i sitt åkedon.

En morgon vi möttes vid Hövikstallen — På vagnens säte, en bräda, han satt. Han dolde sitt tovigga hår på skallen med en gammal och grågrön skorstenshatt.

Två dagar i veckan Källbacken körde från staden till Gunnarskogs poststation. Den var på Backa. En fröken där förde befälet i egen adlig person.

Hon höll på sitt stånd och den adliga glansen. Men se skulderna växa på själen tår. Hon får ingen hjälp ifrån riksfinansen, ty en fattig ädling är den till besvär. —

Källbacken vält i Gravåsbacken, och väskan med posten i skogen försvann själv var han nära bryta av nacken men kom sig till slut och väskan han fann.

Låset på väskan gått opp in i skogen, i den var det pengar och värdepost. En del skulle fraktas till Bortan och Bogen, och mycket annat var innelåst.

Det började skymma, när olyckan hände, och svårt var att hitta bland tuvor och ris. Hur Källbacken kröp och "tjåva" oxh kände, så kunde han ej hitta allt precis.

Då fröken fick veta, att postverkets slantar mähända i mängder i skogen låg kvar att anammas av skator och fattiga fantar och även av rika, som tar fast de har.

Hon blev liksom virrig och såg på sin bonde och vred sin lekamen, kort och trind, hon famlar och fäktar som såg hon den onde och trevar kring bordet som vore hon blind.

Till sist hon ropade hest: "Jag dånar!" Men Källbacken tänkte: jag delar ett ont men den, som lider. Ej henne jag hånar, snart gäller det mig, som blivit förskont.

Han sade med tryck på källbackeorden: "Se tåner fröken ta tåner jä mä, å ta tåner hele postverke."

De orden tog skruv, det behövdes ej mer. Vår fröken kom åter tillbaka till jorden, och tacksamt hon emot Källbacken ler.

Men fröken på Backa fortsatte dåna, det var ett förnämligt och adligt drag, och Källbacken lyckades inte rå på'na vid alla de gånger hon tuppade av.

Han slutade tjänsten, då åren var inne. — Jag kände en viss sympati för karn, han hade ett muntert och trofast sinne och var innerst inne ett godhjärtat barn.

Det sades, att Källbacken gjort sig en kista, som han målat och gömt på sin stuguvind, och den skulle bli hans boning den sista, när döden blekat hans brunbrända kind.

I den han gjorde den sista färden som gammal bonde och postiljon, i den han lämnade hemmet och härden för att nå sin sista station.

KARLRICK. ANDRE